

LBRIS

We know
books

JORDAN SONNENBLICK

DRUMS, GIRLS &
DANGEROUS PIE

CÂND VIAȚA
SCHIMBĂ RITMUL

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză de
Anca Dumitrescu

2026

TABLE OF CONTENTS

Dangerous Pie	12
Jeffrey's Moatmeal Accident	26
Anxiety with Tic Tacs	38
The Fat Cat Sat	54
Jeffrey's Vacation	64
No More Vacation	84
Take Me!	102
Fever	122
Trouble	140
Starving in Siberia	158
Pointlessness and Boy Perfume	176
The Silver Lining	192
Fear, Gum, Candy	208
Good News, Bad News	218
Close Shaves in an Unfair World	228
The Quadruple Uh-Oh	238
A Men's Journey	250
I'm a Man Now	268
Rock Star	278
The End	300
Epilogue	306

CUPRINS

O plăcintă periculoasă	13
Incidentul cu șterciul lui Jeffrey	27
Anxietate cu Tic Tac	39
Cuțu, cățelul pufos cu boticul lucios	55
Vacața lui Jeffrey	65
Gata cu vacanța	85
Ia-mă pe mine!	103
Febră	123
Probleme	141
Foamete în Siberia	159
Inutilitate și parfum de băieți	177
Un orizont senin	193
Frică, gumă, bomboane	209
O veste bună și o veste proastă	219
Ras în cap într-o lume nedreaptă	229
De patru ori „ups!“	239
Călătoria băieților	251
Acum sunt bărbat	269
Star rock	279
Sfârșit	301
Epilog	307

DANGEROUS PIE

There's a beautiful girl to my left, another to my right. Hundreds of colored balloons are tethered down behind me, baking in the June sun. I'm wearing a brown gown that's sticking to my sweat-drenched skin, trying to keep my head straight so that my weird square cap doesn't fall off in front of the thousand people who are watching me. And of course, because I'm me, I'm spacing out. The questions are just tumbling through my mind.

"How did I get up here? What have I learned since September? How could my life have possibly changed so much in only ten months?"

I'm not even sure I understand the questions, much less where to begin looking for the answers.

I guess a good starting point would be the longest journal I've ever written in English class. This was back in September, when I was pretty sure about life. The topic was "The most annoying thing in the world," and we were supposed to write the usual one-page response to it. I sat there for a few minutes, staring at the back of Renee Albert, who's the hottest girl in the eighth grade, trying to concentrate. Unfortunately, all I could concentrate on was Renee Albert. Did I mention she's the hottest girl in the eighth grade? Miss Palma is always going on and on about brainstorming and lists and "prewriting," so I started a list of truly annoying things:

- Journal assignments
- Dull pencils

O PLĂCINTĂ PERICULOASĂ

În stânga mea e o fată frumoasă, în dreapta, o altă fată frumoasă. În spatele meu, sute de baloane multicolore se coc sub soarele de iunie. Sunt îmbrăcat într-o robă maro care mi se lipește de pielea transpirată și încerc să-mi țin capul drept ca să nu-mi cadă pălăria ciudată și pătrătoasă în fața miilor de oameni care mă privesc. Și, bineînțeles, pentru că eu sunt eu, mintea îmi zboară în altă parte. O mulțime de întrebări îmi bombardează capul.

„Cum am ajuns aici? Ce-am învățat din septembrie până acum? Cum a fost posibil ca viața să mi se schimbe atât de mult în doar zece luni?”

Nici măcar nu sunt sigur că înțeleg aceste întrebări, cu atât mai puțin să încerc să găsesc răspunsurile.

Cred că un început bun ar fi cea mai lungă confesiune pe care am scris-o la ora de engleză. Asta se întâmpla în septembrie, când aveam o imagine destul de clară asupra vieții mele. Subiectul era „Cel mai enervant lucru din lume” și trebuia să scriem un răspuns de o pagină. Câteva minute bune, am încercat să mă concentrez cu ochii pironiți pe ceafa lui Renee Albert, cea mai frumoasă fată dintr-a opta. Dar, din nefericire, nu m-am putut concentra decât asupra lui Renee Albert. Oare v-am spus că era cea mai frumoasă fată dintr-a opta? Domnișoara Palma insistă mereu să facem brainstorming și liste și „ciorne”, așa că am făcut o listă cu lucrurile care chiar mă enervează:

- Temele
- Creioanele boante

- The pencil sharpener smell
- Miss Palma's perfume
- Why doesn't Renee Albert ever look at me?
- Hot girls who never look at skinny geeks
- Being a skinny geek
- Being a skinny geek named Steven

Just then I realized that Miss Palma was standing behind me, reading over my shoulder (I guess that's why I was being asphyxiated by her perfume).

Thinking fast, I covered up my list, turned to her, and asked, *Miss Palma, can the journal be longer than a page?*

Sure, Steven. Why? What are you thinking about creating here?

("Creating here." She actually said that. Don't English teachers just slay you? My mom is actually an English teacher, but that doesn't mean I don't find my own English teachers a bit odd.)

Well, I'm having trouble crafting my prose.

(Yeah, "crafting my prose." Two can play this game...)

What's your topic? Remember what I always say: "F. F. F!"

(Stands for "Form Follows Function," don't ya know.)

Ummm... I want to write about a big topic. And it's not exactly a thing. It's... it's...

(And then it hit me. The most annoying thing in my world is...)

My little brother, Jeffrey.

Wow, that's an ambitious topic! Go ahead. If you need extra time, feel free to take the project home tonight, as well.

Thanks, Miss Palma. A lot.

Anyway, here's what I wrote:

Having a brother is horrible. Having any brother would be horrible, I suppose, but having my particular brother, Jeffrey, is an unrelenting nightmare. It's not because he's eight years younger than I am, although that's part of it.

- Mirosul ascuțitorii
- Parfumul domnișoarei Palma
- De ce Renee Albert nu se uită niciodată la mine?
- Fetele frumoase care nu se uită niciodată la tocilarii slăbănogi
- Faptul că sunt un tocilar slăbănog
- Faptul că sunt un tocilar slăbănog pe nume Steven

Chiar în acea clipă, mi-am dat seama că domnișoara Palma era în spatele meu și îmi citea peste umăr (probabil că de aceea mă asfixia parfumul ei).

M-am redresat imediat și mi-am acoperit foaia cu mâna, m-am întors către ea și am întrebat-o:

— Domnișoară Palma, putem scrie mai mult de o pagină?

— Bineînțeles, Steven. De ce? Ce te gândești să crezi?

(„Să crezi”. Chiar așa a spus. Nu te exasperează profesoarele de engleză? Și mama e profesoară de engleză, dar asta nu înseamnă că propriile mele profesoare de engleză nu mi se par cam ciudate.)

— Nu reușesc să-mi găsesc ritmul prozei.

(Dap, „ritmul prozei”. E un joc care se joacă în doi...)

— Care e subiectul? Nu uita ce vă spun mereu: F.U.F!

(Prescurtarea de la „Forma urmează Funcția”, în caz că nu știți.)

— Hmm, vreau să scriu despre un subiect important. Și nu e chiar un lucru. E... e...

(Și atunci am avut revelația. Cel mai enervant lucru din lume e...)

— Jeffrey, fratele meu mai mic.

— Uau, ce subiect ambițios! Dă-i bătaie! Dacă ai nevoie de mai mult timp, poți termina acasă.

— Mulțumesc, domnișoară Palma. Mulțumesc mult.

În fine, iată ce-am scris:

E oribil să ai un frate. Bănuiesc că e oribil să ai orice frate, dar să-l ai frate pe fratele meu Jeffrey e un coșmar nesfârșit. Și nu pentru că este cu opt ani mai mic decât mine, deși e și asta un motiv.

How would you like to be King of the Planet for eight glorious years, and then suddenly get demoted to Vice-King? It's not because he's cuter than I am, although that's part of it, too. I have mouse-brown cowlick-y hair, glasses that are about an inch thick, and braces that look like I tried to swallow a train wreck. He has those perfect little-kid Chiclet-white teeth, 20-20 vision, and little blond ringlets like the ones on the angels you see on the posters in art class. It's not even because he hates me — he doesn't. The truth is that he idolizes me. And that's the problem: The kid follows me around like I'm Elvis or something. And while he's being much too cute and following me around, he also destroys all of my stuff, including my self-esteem and my sanity.

Take, for example, the "Dangerous Pie" incident. Jeffrey has known from an early age that the worst possible thing he can do to me is to touch my drum stuff. I have some rules about this: he may not PLAY the drums, he may not pretend the cymbals are shields and he is a knight, he may not hide IN the bass drum, and pretty much any Jeffrey-to-drumsticks contact is a massive no-no. But on one fateful afternoon last year, Jeffrey threw the rules out the window.

On the tragic day, I came home, said hi to Mom, glugged down some milk, and headed down to the basement to practice. I was in a particularly good mood, I remember, because Renee Albert had told me in P.M. homeroom that she liked my shirt. As this was such a grand occasion, I decided to take the Special Sticks down from their sacred perch and use them for my practice-pad warm-up. In case you didn't know this, a practice pad is a thick, dense, flat piece of rubber. Usually it's glued onto a piece of wood. You practice playing drums on it, because it feels a lot like playing on a real drumhead. Anyhow, the Special Sticks would be just an ordinary pair of my favorite sticks — Regal Tip 5A's with nylon tips — except that they have been autographed by my alltime drum hero, Carter Beauford of the Dave Matthews Band. I once saved

Dar cum să fii Regele Planetei timp de opt ani plini de glorie și apoi să decazi la Vicerege? Și nu pentru că este mai drăgălaș decât mine, deși e și ăsta un motiv. Eu am părul cenușiu și lins de vacă, ochelari cu lentile groase cât fundul de borcan și un aparat dentar care mă face să arăt de parcă aș fi înghițit un vagon de tren. El are dințișori de lapte, perfecți și albi, ochi care văd perfect și cărlionți blonzi ca ai îngerilor din tablouri. Și nu e vorba că mă urăște, pentru că nu mă urăște. De fapt, mă idolatrizează. Și tocmai asta e problema: mă urmărește peste tot de parcă aș fi Elvis sau mai știu eu cine. Și, așa drăgălaș cum e, mă urmărește peste tot și-mi distruge totul, inclusiv respectul de sine și sănătatea mintală.

Să luăm drept exemplu incidentul cu „plăcinta periculoasă”. Jeffrey știe încă de când era foarte mic că cel mai rău lucru pe care mi-l poate face este să se atingă de tobele mele. Chiar am niște reguli în acest sens: NU are voie să se joace cu tobele, nu are voie să folosească cinelele pe post de scut când se joacă de-a cavalerul și, în general, orice contact între Jeffrey și bețele de tobe e absolut interzis. Dar anul trecut, într-o după-amiază fatidică, Jeffrey a aruncat pe fereastră toate aceste reguli.

În acea zi tragică, am ajuns acasă, am salutat-o pe mama, am dat pe gât un pahar de lapte și m-am dus la subsol să exersiez. Mi-aduc aminte că eram deosebit de binedispus, pentru că Renee Albert îmi spusese la dirigiență că îi place tricoul meu. Și, cum era vorba de o ocazie deosebită, am hotărât să scot Bețele Speciale din ascunzătoarea lor sacră și să le folosesc cât îmi făceam încălzirea pe pad-ul de antrenament. În caz că nu știți, un pad de antrenament este o bucată groasă, densă și plată de cauciuc. De obicei, lipită pe o bucată de lemn. Și poți exersa la ea pentru că imită foarte bine o tobă adevărată. În fine, Bețele Speciale erau niște bețe de tobe obișnuite, modelul meu preferat — Regal Tip, mărimea 5A, cu vârfuri de nailon —, doar că purtau autograful toboșarului Carter Beauford de la Dave Matthews Band, eroul meu dintotdeauna. Odată am economisit

up all my babysitting money for a couple of months, got two tickets to a drum clinic Carter Beauford was giving an hour and a half away in Philadelphia, and begged my dad to take me for two weeks until he finally gave in. At the clinic, during what I like to think of as the Two Glorious Minutes, Carter Beauford himself called me up front to demonstrate a double-stroke roll. After I did it, he said I had “nice technique” and signed my sticks, right there in front of a roomful of drummers! So I had spent quite a bit of blood, toil, tears, and sweat in order to get the Special Sticks.

But the Special Sticks weren't on their shelf.

Jeffrey!

I ran upstairs at top speed, hoping I would be in time but knowing that the odds were stacked against me. I burst into the kitchen and found Jeffrey doing his “cooking” thing on the floor. Pots and pans were everywhere — don't ask me how I had somehow not noticed this on my way downstairs the first time — and Jeffrey was stirring some pretend concoction in the deepest pot of all. With my Special Sticks.

I advanced toward him, with what must have been a disturbing gleam of violence in my eye.

Jeffrey! Give-me-the-sticks!

But I'm just COOKING.

Give-me-the-sticks!

But the Dangerous Pie isn't READY yet.

I don't care about your stupid four-year-old make-believe food.
Give-me-the-sticks!

But this is REAL food!

And it was. Jeffrey's “Dangerous Pie” was a zesty blend of coffee grounds, raw eggs and their smashed shells, Coke, uncooked bacon, and three Matchbox racing cars.

The Special Sticks STILL smell funny.

Or maybe I should tell you about the “Please kill me, Mom” affair. This fiasco happened after my All-City High School Jazz Band concert last June.

toți banii pe care-i făcusem în câteva luni de babysitting, am cumpărat două bilete la masterclassul de o oră și jumătate pe care Carter Beauford îl ținea în Philadelphia și, timp de două săptămâni, l-am implorat pe tata să mă ducă, iar în cele din urmă a cedat. În timpul masterclassului, în acel interval pe care îl consider Cele Două Minute de Glorie, Carter Beauford m-a chemat pe scenă ca să exemplific o lovitură dublă. După aceea, mi-a spus că am o „tehnică bună” și mi-a semnat bețele, chiar acolo, în fața acelei săli pline de toboșari!

Dar Bețele Speciale nu erau la locul lor.

— Jeffrey!

Am urcat scările în goană, sperând să ajung la timp, dar conștient că erau slabe șanse. Am dat buzna în bucătărie și l-am găsit pe Jeffrey ocupat cu „gătitul” pe podea. În jurul lui erau împrăștiate tot felul de oale și tigăi — nu mă întrebați cum de nu observasem asta când am coborât inițial la subsol —, iar Jeffrey amesteca în poțiunea magică din cea mai adâncă oală. Cu Bețele mele Speciale.

M-am apropiat de el cu o privire în care sigur se vedea sclipirea tulburătoare a violenței.

— Jeffrey! Dă-mi-be-țe-le!

— Dar fac de MÂNCARE!

— Dă-mi-be-țe-le!

— Dar plăcinta periculoasă nu e GATA.

— Nu-mi pasă de prostia ta de mâncare inventată de un copil de patru ani. Dă-mi-be-țe-le!

— Dar e mâncare ADEVĂRATĂ!

Și chiar era. „Plăcinta periculoasă” a lui Jeffrey era un amestec dubios de cafea măcinată, ouă crude și cojile lor zdrobite, cola, bacon crud și trei mașinuțe de curse Matchbox.

Bețele mele Speciale ÎNCĂ miros ciudat.

Sau poate ar trebui să vă povestesc despre incidentul „Mama, te rog, omoară-mă”. Acest fiasco a avut loc anul trecut, în iunie, după concertul meu cu trupa de jazz All-City High School.

Getting into the All-City band is a big, big deal, especially for a drummer — because there are six trumpeters, five saxes, four trombones, et cetera, but only two drummers. It was even a bigger deal for me last year, because I was the first seventh-grade drummer EVER admitted into the All-City high school band. They even had to send a special van to the middle school just to get me and this girl named Annette Watson, who's the backup piano player. She's actually really good, but there's this twelfth-grade guy who's been the main pianist since he was a freshman, and he's not about to get booted by a middle school girl in his senior year. She's funny, and she may be the only kid in the middle school who cares about music the way I do, but she's also kind of weird.

It's not easy being the youngest guy in the band, by the way. They make fun of me all the time about my age, my size, my braces, and the way I stick out my tongue when I play. Also, everyone in the band has a cool nickname. When I first found this out at a rehearsal, the other drummer, Brian, was telling me what to call all the different people:

Who's that?

That's the King.

Who's he?

The Duke.

Who's she?

The Princess.

What do they call you? The

Count.

What does that make me?

Umm... how about the Peasant?

And the name stuck.

Anyway, my whole family came to the concert, and it was AWESOME. I had this huge drum feature in this Brian Setzer song called "Jump Jive an' Wail," and I nailed the whole thing. I usually practice at least an hour a day on my practice pad and another half

E o mare reușită să faci parte din trupa All-City, mai ales pentru un toboșar, pentru că sunt șase trompetiști, cinci saxofoniști, patru tromboniști etc., dar numai doi toboșari. Și pentru mine a fost o reușită și mai mare, pentru că am fost PRIMUL toboșar de clasa a șaptea acceptat vreodată în trupa All-City. Au trebuit chiar să trimită la școală un microbuz special ca să ne ia pe mine și pe Annette Watson, care e pianista de rezervă. E foarte bună, dar tipul ăsta de clasa a XII-a, care e pianist senior de când era în clasa a IX-a, n-are de gând să se lase înlocuit de o fată din gimnaziu tocmai în ultimul lui an de liceu. Annette e amuzantă și s-ar putea să fie singurul copil din școală care e pasionat de muzică la fel ca mine, dar e și cam ciudată.

Apropo, nu e ușor să fii cel mai mic dintr-o trupă. Tot timpul se fac glume pe seama mea și colegii îmi iau în râs vârsta, înălțimea, aparatul dentar și faptul că scot limba când cânt. În plus, toți cei din trupă au câte o poreclă cool. Când am aflat asta, în timpul unei repetiții, celălalt toboșar, Brian, tocmai îmi spunea cum să-i zic fiecăruia:

— El cine e?

— Regele.

— Și el?

— Ducele.

— Și ea?

— Prințesa.

— Ție cum ți se spune?

— Conte.

— Și eu cine să fiu?

— Hmm... Țărănușul?

Și am rămas cu porecla.

Oricum, la concert a venit toată familia și a fost GROZAV. Am avut acest super moment de percuție pe piesa lui Brian Setzer, *Jump Jive an' Wail*, și mi-a ieșit perfect. De obicei, exersez cel puțin o oră pe zi pe pad și încă o jumătate